

Mali traven.

Veliki četrtek.

„Pojdi, sinko, pojdi v cerkev,
moli Jezusa lepó;
na današnji dan
Jezus sam je prvič maševal —“

„„Kaj ne, mati, ko postavil
pri večerji zadnji
sveto Rešnje je Telo?““

„Da, moj sinko! O pred leti
davnimi je bilo to;
in od takrat skoz stoletja

vedno je med nami
v tabernaklju na altarju.“

„„Danes, mati, prvič Jezus
je apostole obhajal —
mamica, jaz tudi danes
rad bi k mizi angelski!““

„O, le pojdi, sinko, pojdi,
v srce sprejmi ga skrbno,
in poprosi ga, da vedno
bi učenec bil njegov!“

Velika noč.

Oj kar čez noč
so zvončki iz zemljé priklili,
da cingljali in zvonili
bi za Veliko noč.

Oj kar čez noč
so srca vseh se pomladila,
kot da vanje naselila
se je Velika noč.

O daj, Velika noč,
ostani s svojim blagoslovom
tu pod našim mirnim krovom!
Ne hodi proč,
ne hodi proč!

Sveti Jurij.

„Kaj niste videli, otroci,
ko sveti Jurij jezdil je mimo!
Oj svitlo sabljo v roci
in čako kakor solnce je imel
in ves v cvetje bil odet!

In kamor je pogledal,
je zrastel cvet;
in kamor se ozrl je,
je ptičica zapela!“
Tako je bajil ded.

„„Ne, nismo ga videli, dedek!
Zakaj pa povedali niste,
zakaj ga pokazali niste?
Kedaj pa je jezdil mimo?““

„I včeraj, ko solnce je vstalo,
in vi še vsi sladko ste spali,
je jezdil čez vas.
Pa vprašal me je, če ste pridni,
in rekel sem: da — —
in že je bil koncem vasi —“
so rekli ded
in vivček v usta vtaknili,
zaspancem se nasmehnili.

Pomladno hrepenenje.

Ko se njive prebudijo,
oj škrjanček moj,
spomni name se in pesem
kmetiču zapoj —
tam doma!

Kmetu, ki oral bo njivo
s konjem sirastim,
ki bo stresal z gosto grivo
in možato vlekel plug —
tam doma!

Oj, da bil bi zdaj doma,
ko prebujajo se njive,
ko vse loze spet so žive
tam doma!

Pa škrljanček, ti zapoj
moj pozdrav sred polja kmalu,
kmetu, mojemu očetu
tam doma!

Bogumil Gorenjko.

Listje in cvetje

Pisma našim malim.

II.

Ljubljena mladina!

Že konci svojega prvega pisma sem ti napisal nekaj o sreči.

Sreča! Lepa beseda. Kako prijetna našemu srcu! Kako hrepeni po sreči vsak človek. Tudi ti, ljubljena mladina, hočeš biti srečna; tudi v tvojem srcu odmevajo glasovi velikega sv. Avgušтина: »Srečni biti hočemo, nesrečni biti nočemo.« Tudi o tebi poje nepozabni mladinoľjub Slomšek, da

kdorkoli pod milim Bogom živi,
vsakdo pač srečen biti želi.

Sreča! Kako hite ljudje za njo, kje jo povsod iščejo! Glej jih, kako zapuščajo rojstno domovje, svoje starše, prijatelje in hite za srečo na Nemško, celo v Ameriko! A kolikrat se vračajo s svojega iskanja nazaj potrtega srca in vedo samo, da so srečo iskali, pa je niso našli . . .

A mi hočemo biti vseeno srečni! Da, hočemo . . .

Poglejmo malo, ljubi moji mladi prijatelji, kje ima sreča svoj dom, kje jo bomo našli?

Ali veš, kje se dobi ključ do sreče? Gotovo, da veš. Saj znaš deset božjih zapovedi. Med temi je ena, ki se glasi: »Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti bo dobro na zemlji!«

Vidiš, tako ti govori sam dobri Bog, tvoj ljubi Oče v nebesih. Obljublja ti srečo. Spoštuj, ljubi, ubogaj svoje starše, pa boš našel srečo, ki jo drugi zastonj iščejo. »Dobro ti bo na zemlji,« govori gospod Bog. In komur je dobro, ta je srečen.

Glejte, ljubi otroci, kako blizu vas je sreča. Zastonj jo išče po svetu, kdor je ne more najti doma.

Kako lahko prideš do sreče. Tvoj oče te ljubi, dela in poti se, da ti prisluži vsakdanjega kruha. Res je včasih trda njegova beseda, kakor je trda njegova žuljeva roka; toda za trdo očetovo besedo se skriva ljubeče očetovo srce. Ali naj ti govorim, kako zelo te ljubi tvoja mati! Bojim se, da bi bilo moje pero preslabo. Materino ljubezen lahko čutiš; popisati je ne moreš. In tako dobrega očeta in tako ljubeče matere bi ti ne ljubil, ne ubogal, ne spoštoval? Saj bi v tem zametoval svojo lastno srečo.

Pesnik Anton Medved nam opeva v svojih krasnih pesnih tudi materino ljubezen. Mogoče ti ob priliki povem nekaj več o teh njegovih pesnih; za danes samo eno zrnce. Takole ti govori:

Le tega ti ne veš,
kako te čuva skrbno verno,
kako te ljubi neizmerno
tvoja mati.